

Arrest

nr. 108 226 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op het arrest nr. X van 7 juni 2013, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het initieel verzoekschrift slechts de vermelding “*verzoekschrift tot hoger beroep*” bevat en de verzoekers pas in verderop in het verzoekschrift aangeven ook een schorsing van de tenuitvoerlegging te vragen, dient het huidige verzoekschrift gelet op de bovenvermelde wetsbepaling geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “*synthesememorie*” in. Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 (,§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “*over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie “*zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend*”.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme

synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekers *in casu* integraal de drie middelen hernemen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. De vraag of de verzoekers met het neerleggen van dergelijke ‘*synthesememorie*’ hebben voldaan aan het bepaalde in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, werd ter terechtzitting van 1 juli 2013 aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

2.3.1 De raadsman van de verzoekers merkt vooreerst op dat de middelen in de neergelegde ‘*synthesememorie*’ *in casu* niet identiek zijn aan de middelen in het inleidend verzoekschrift, vermits er ook een repliek op de nota met opmerkingen werd opgenomen. Het nieuwe artikel 39/81 van de vreemdelingenwet zou zowel de mogelijkheid bieden om in de synthesememorie de middelen samen te vatten als de mogelijkheid om te repliceren op de argumenten ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

Het standpunt van de verzoekers kan niet worden bijgetreden. Immers bepaalt artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien de verzoekende partij die heeft verzocht om een synthesememorie neer te leggen geen synthesememorie heeft ingediend “*zoals bedoeld in het vijfde lid*”. Het is dan ook duidelijk dat het neerleggen van een synthesememorie die niet voldoet aan de vereisten bepaald bij artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, krachtens de wet wordt gesanctioneerd met het vaststellen van het ontbreken van het vereiste belang. De vereisten waaraan een synthesememorie overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet moet voldoen, zijn tweevoudig en cumulatief:

1. de synthesememorie wordt ingediend binnen de vijftien dagen na het verzoek vanwege de griffie van de Raad
2. in de synthesememorie worden alle aangevoerde middelen samengevat

Uit de wet zelf volgt dan ook dat de verzoekende partij die kennis geeft van haar wens om een synthesememorie in te dienen de plicht heeft, op straffe van het vaststellen van het ontbreken van het vereiste belang, om tijdig een synthesememorie in te dienen waarin bovendien alle aangevoerde middelen worden samengevat. Het samenvatten van de middelen kan dus geenszins als facultatief worden beschouwd.

Wat de mogelijkheid tot het repliceren op de nota met opmerkingen betreft, merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof op 12 juli 2012 artikel 44, 3°, van de wet houdende diverse bepalingen (II) van 29 december 2010 vernietigde. Deze bepaling had de verplichting om een repliekmemorie in te dienen in de annulatieprocedure afgeschaft en voorzag in de mogelijkheid tot het opvragen van een synthesememorie als zijnde een procedurestuk waarvan enkel de kamervoorzitter of de aangewezen rechter de neerlegging kan bevelen wanneer zij van oordeel zijn dat de juridische complexiteit van de zaak dit vereist. Het Hof stelt dat voormelde wettelijke bepaling afbreuk doet aan de rechten van verdediging van de verzoekende partij doordat de mogelijkheid van de verzoekende partij om haar argumenten ter repliek op de nota met opmerkingen te doen gelden in een synthesememorie enkel afhangt van de beoordeling van het dossier door de magistratuur, die uitsluitend op het verzoekschrift en op de nota met opmerkingen is gebaseerd (Grondwettelijk Hof nr. 88/2012, 12 juli 2012, B.34.2, BS 10 september 2012).

De Raad kan echter niet anders dan vaststellen dat artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet thans op duidelijke wijze aan de verzoekende partij de verplichting oplegt om in de synthesememorie een samenvatting van alle aangevoerde middelen te geven en dat de bekommernis van het Grondwettelijk Hof dat dergelijk procedurestuk de verzoekende partij moet toelaten om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, niet expliciet is terug te vinden. Hoewel de wet langs de andere kant ook niet uitsluit dat in de synthesememorie een schriftelijke repliek wordt geboden op de argumentatie in de nota met opmerkingen en deze mogelijkheid dus wettelijk gezien open staat, dient niettemin in elk geval in de synthesememorie een samenvatting van alle aangevoerde middelen te worden gegeven en dit op straffe van het vaststellen van het ontbreken van het vereiste belang.

In casu voeren de verzoekers in het kader van het eerste middel de volgende ‘repliek’: “*Dat de nota met opmerkingen zich beperkt tot standaardargumentatie en de bewering dat verzoekers hun verklaringen uit de eerste asielaanvraag zouden herhalen; Dat deze argumentatie ronduit verkeerd is in die zin dat verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag uit schrik voor represailles een fictief verhaal naar voor hebben gebracht. Dat zij thans in het kader van de tweede aanvraag hun werkelijke asielerelatie naar*

voor brengen, hetwelk anders is dan het verhaal in het kader van de eerste asielaanvraag, dat niet correct was. Dat zij thans hun verklaringen ondersteunen met tal van documenten die nooit in het kader van de eerste asielaanvraag werden voorgelegd.” De repliek van de verzoekers berust op een onjuiste of minstens onvolledige lezing van de nota met opmerkingen, die in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, niet beperkt is tot standaardargumentatie en de bewering dat de verzoekers hun verklaringen uit de eerste asielaanvraag zouden herhalen. Met name wordt in de nota met opmerkingen het volgende vermeld: “verzoekers beperken zich tot het aanbrengen van een wapenvergunning dd. 15/04/1997, een militaire kaart uit de periode 1996-1997, een wapenvergunning dd. 18/12/2001, een lidkaart van een security team geldig tot 18/12/2006, een brief van een advocatenkantoor in Rusland en een rapport 68 dd. 23/07/1997, documenten die betrekking hebben op de periode vóór de eerste asielaanvraag en op dat ogenblik hadden kunnen aanbrengen. Het andere document dat zij neerleggen, namelijk een oproep om te verschijnen als getuige hebben zij reeds tijdens hun eerste asielaanvraag naar voren gebracht.” en “verzoekers beperken zich tot het stellen van loutere beweringen in verband met hun vrees om hun ware verhaal te vertellen tijdens hun eerste asielaanvraag”. De argumenten die bijkomend in de synthesememorie worden aangehaald, kunnen dan ook *in casu* niet als een daadwerkelijke repliek op de nota met opmerkingen worden in aanmerking genomen. Er valt dan ook niet in te zien wat de concrete meerwaarde is van dergelijke repliek die voorbij gaat aan de daadwerkelijke argumentatie in de nota met opmerkingen.

Het gegeven dat de verzoekers naast een volledige reproductie van de aangevoerde middelen in het inleidend verzoekschrift ook een onwerkdadige repliek voorzien op de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de synthesememorie *in casu* geen samenvatting van de middelen bevat, zoals nochtans wettelijk vereist.

2.3.2 De raadsman van de verzoekers werpt vervolgens op dat de debatten niet kunnen worden heropend met betrekking tot de vraag of de ingediende synthesememorie voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de problematiek met betrekking tot de synthesememorie niet van openbare orde is waardoor de Raad deze niet ambtshalve kan opwerpen en de debatten evenmin mocht heropenen.

De Raad wijst erop dat thans het belang bij het beroep ter discussie staat, gelet op de sanctie die is opgenomen in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet. Het probleem van het belang bij het annulatieberoep raakt de openbare orde, het wordt ambtshalve door de Raad onderzocht en het mag in elk stadium van de procedure worden aangevoerd (RvS 21 juni 2010, nr. 205.531). De verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij menen dat de Raad onderhavige problematiek niet ambtshalve zou kunnen opwerpen. De rechten van verdediging verzetten zich langs de andere kant tegen de verwerping van een beroep op grond van een ambtshalve middel waarover geen enkel debat werd gevoerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Het is dan ook ter vrijwaring van de rechten van de verdediging dat de Raad te dezen is overgegaan tot het heropenen van de debatten, zodat de partijen de kans wordt geboden om over de hierboven geschetste problematiek hun standpunt te doen kennen.

2.3.3 Voorts betoogt de raadsman van de verzoekers dat een samenvatting niet per definitie een verkorting inhoudt, dat het zevende lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 39/60 van dezelfde wet – bepaling die stelt dat de partijen en hun advocaat gaan andere middelen mogen aanvoeren dan deze die werden uiteengezet in het verzoekschrift – zodat een uitbreiding van het verzoekschrift niet is toegelaten, maar een herneming wel en dat het woord synthesememorie, nog duidelijker in zijn Franstalige tegenhanger, “*mémoire de synthèse*”, wijst op het samenbrengen van “*these*” en “*antithese*”. Ook Van Dale zou de definitie van “*samenvatten*” omschrijven als “*tot één geheel verenigen*”.

Het weze herhaald dat de wetgever er duidelijk in heeft voorzien dat de synthesememorie een samenvatting van alle aangevoerde middelen dient te bevatten. Zelfs indien het woord “*synthese*” moet begrepen worden als het samenbrengen van these en antithese, kan een loutere reproductie van de in het inleidend verzoekschrift aangevoerde middelen nog niet als een samenvatting van deze middelen beschouwd worden. De analyse van de samenstellende delen van het woord “*synthesememorie*” doet dan ook geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat in de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie “*alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

De bewering dat een loutere herneming van de middelen kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting, gaat niet op. Luidens het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal is de

betekenis van het woord “*samenvatten*” de volgende : “1. (*verouderd*) *als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...]* 2. *in het kort weergeven of herhalen [...]*”. Onder het woord “*samenvatting*” wordt de volgende betekenis gegeven : “1. *Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]*”. Deze betekenissen wijzen er in hun hedendaagse betekenis op dat de middelen in het kort moeten worden weergegeven of in het kort moeten worden herhaald. Eén en ander kan overigens niet los worden gezien van de vaststelling dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om middels de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, een andere definiëring van de synthesesmemorie in de Vreemdelingenwet in te voegen dan deze die in een eerdere versie reeds had bestaan – met name in het door het Grondwettelijk Hof vernietigde artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) – in die zin dat waar in de eerdere versie een memorie vereist werd waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, thans uitdrukkelijk wordt gesteld dat in dit stuk de middelen moeten worden samengevat. Een herneming van de middelen kan, gelet op het voorgaande en in weerwil van wat de raadsman van de verzoekers stelt, dan ook niet volstaan.

2.3.4 De raadsman van de verzoekers stelt verder dat de termijn van 8 dagen waarbinnen moet worden gereageerd op de kennisgeving van de griffie te kort is. Tijdens deze korte termijn van 8 dagen is het niet steeds mogelijk met de cliënt te overleggen, zodat men ter vrijwaring van de rechten van de cliënt aangeeft dat een synthesesmemorie zal worden ingediend en vervolgens binnen een tweede termijn van 7 dagen vaststelt dat men niets heeft toe te voegen, zich kan beperken tot een herneming van de middelen uit het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat verzoekers het oneens zijn met de wettelijk vastgelegde termijnen. Dergelijke kritiek op de wet valt echter buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. De Raad stelt overigens vast dat de termijn van 8 dagen waarbinnen een antwoord moet worden geformuleerd op de kennisgeving van de griffie en de termijn van 15 dagen vanaf deze kennisgeving om de synthesesmemorie in te dienen *in casu* werden gerespecteerd, waardoor de verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat het de zaak is van de advocaat en diens cliënt om uit te maken hoe de belangen van deze laatste het best gediend worden. De korte termijnen ontslaan hen dan ook geenszins van de wettelijke verplichting om in de synthesesmemorie minstens een samenvatting van de middelen op te nemen.

2.3.5 De raadsman van de verzoekers meent tevens dat uit de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de synthesesmemorie uit het (oude) artikel 39/81 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat een herhaling van de middelen verzoenbaar is met artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

De Raad stipt aan dat de wettelijke omschrijving van het begrip ‘*synthesesmemorie*’ thans niet meer dezelfde is. Het bij artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) ingevoegde en door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 88/2012 vernietigde – en dus thans niet meer in voege zijnde – artikel 39/81 van de vreemdelingenwet definieerde destijds de synthesesmemorie als “*een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet*”. De Raad van State stelde dienaangaande dat in deze versie van het artikel geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen werd voorzien, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard (RvS 28 juni 2012, nr. 220.072). De thans van toepassing zijnde bepaling stelt evenwel uitdrukkelijk dat in de synthesesmemorie alle middelen moeten worden samengevat. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om aan de huidige synthesesmemorie een andere invulling te geven, namelijk een memorie “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Bijgevolg kan de rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op de synthesesmemorie volgens de oude definitie niet worden gehanteerd ter interpretatie van de huidige wet.

2.3.6 Volgens de raadsman van de verzoekers komt de huidige interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet neer op een schending van de rechten van verdediging omdat de Raad, indien de middelen dienen te worden samengevat, enkel rekening mag houden met de ‘*verkorte versie*’ van de middelen waardoor de verzoekende partij verplicht is om een deel van haar middelen te laten vallen die in haar verzoekschrift werden uiteengezet. Indien artikel 39/81 van de vreemdelingenwet een verplichting zou inhouden om een deel van de middelen te laten vallen, dan is dit artikel volgens de raadsman van de verzoekers ongrondwettig en kan het niet worden toegepast. De raadsman van de verzoekers meent dat de herhaling van de middelen wel degelijk voldoet aan een grondwetsconforme interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

Er valt niet in te zien welk concreet belang de verzoekers hebben bij hun kritiek dat de Raad enkel kan rekening houden met de verkorte versie van hun middelen. Het blijkt immers dat *in casu* geen verkorte versie van de middelen, maar een woordelijke reproductie van de middelen van het inleidend verzoekschrift voorligt. De verzoekers kunnen er zich dan ook niet over beklagen dat de Raad enkel zou kunnen rekening houden met een verkorte versie van de middelen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de neerlegging van een synthesesmemorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet, wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. De verzoekers maken *in casu* geenszins aannemelijk dat de rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden.

Waar de verzoekers aandringen op een grondwetsconforme interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 39/81, vijfde lid en zesde lid van de vreemdelingenwet duidelijk zijn. Het samenvatten van alle aangevoerde middelen zoals voorzien bij artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en de bij artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet voorziene sanctie dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld wanneer geen synthesesmemorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet wordt ingediend, is geen wettelijke bepaling die voor meerdere interpretaties vatbaar is. Nu de wet op dit punt duidelijk is, kan de Raad de toepassing ervan niet wegens ongrondwettigheid weigeren, het komt immers de Raad niet toe om de wet te toetsen aan de grondwet. Overigens dient te worden vastgesteld dat de verzoekers in het kader van deze kritiek geenszins verduidelijken waarin precies de ongrondwettigheid van de vermeende wettelijke "*verplichting*" om een deel van de middelen te laten vallen zou schuilen.

2.3.7 De raadsman van de verzoekers wenst tenslotte dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof aangaande de compatibiliteit van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij formuleert de vraag als volgt: "*Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de verzoekende partij die geen synthesesmemorie indient en daarvan tijdig kennis geeft haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig een synthesesmemorie indient met tijdige kennisgeving haar belang verliest indien de initiële middelen integraal worden hernomen ?*".

Op de wens van de verzoekers om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan.

Artikel 26, § 2, 2°, 2e lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat "*Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.*"

Aangezien de uitspraak van de Raad vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State en gezien de vraagstelling van de verzoekers niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken, dient de door de verzoekers voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld daar het Grondwettelijk Hof daarvoor niet bevoegd is (RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

2.3.8 De vaststelling dringt zich op dat artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet vereist dat een synthesesmemorie, wanneer tijdig ingediend, tevens een samenvatting van alle aangevoerde middelen bevat en dat hieraan *in casu* niet is voldaan.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE